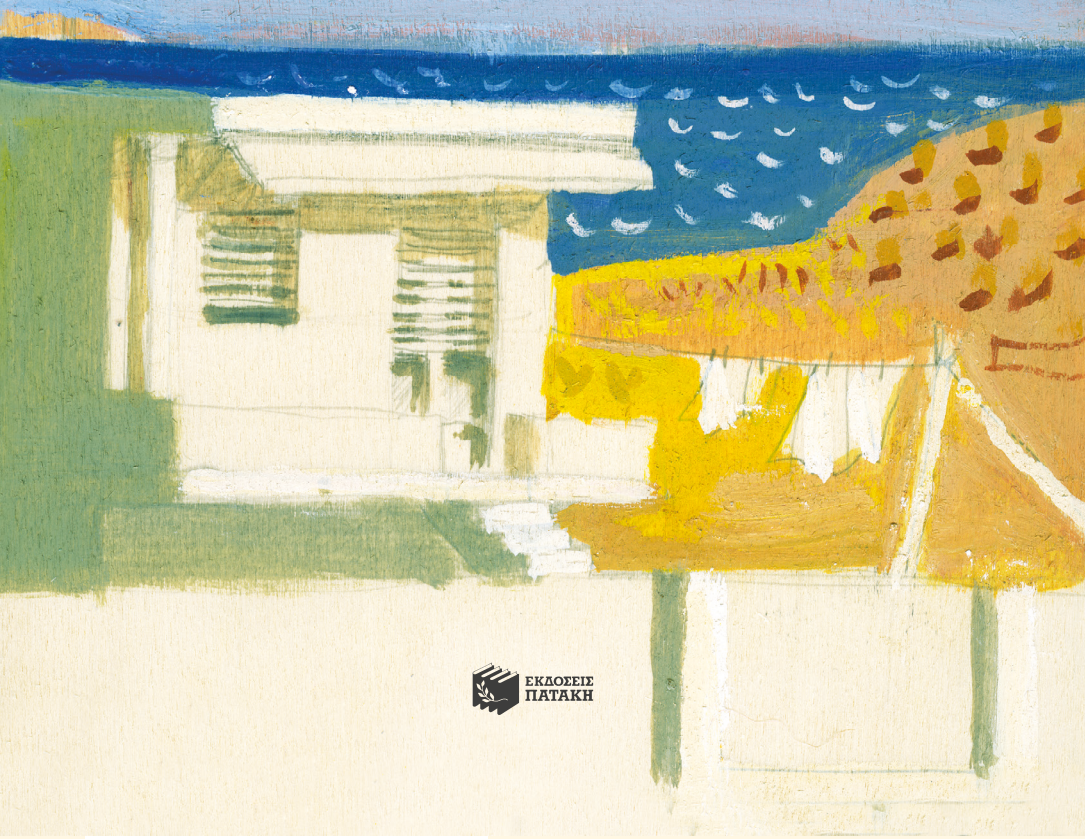

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μια Μαρίνα Τζάφου

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μια Μαρίνα Τζάφου

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 557

Σωτήρης Δημητρίου, *Μια Μαρίνα Τζάφου*

Διόρθωση: Έρη Μακρή, Δέσποινα Ζηλφίδου

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Σωτήρης Δημητρίου, Αθήνα, 2023

Πρώτη έκδοση, από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούλιος 2023

KET E807 ΚΕΠ 482/23 ISBN 978-960-16-6203-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Καραϊβική	11
Η γούβα κι ο ωκεανός	15
Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος	21
Ανεπίστροφη συμπάθεια	27
Παιδοφιλία	31
Το πρώτο ραντεβού	37
Το λίπωμα	41
Η μολόχα	45
Ο Άλεξ	51
Μάτια	57
Το ταξίδι	61
Ο γύριζα-πήγαινες	67
Οι αμφίθυμοι	73
Δοχεία ζωής	79
Το καρέλο	85
Ποριά	89
Πάρε το χέρι σου, Κάρολε	93
Χανζαπλάστ	97
Η οικονόμος	103
Το αίμα της γέννας	109

Απόσβεση	113
Αίμα στον καρχαρία	117
Ένα βήμα πριν	121
Νάξος	125
Ο τρίτος πρώτος εξάδελφος	131
Ο νάρθηκας	135
Σκοτεινές αλληλουχίες	139
Η δίοπος	145
Η Λευκίμμη πάνω στα κύματα	151
Η γαλαρία	155
Τα βλαχάκια	161
Μια αθώα γυναίκα	165
Ένας εύστροφος οδηγός	169
Αδέσποτο θρύλημα	175
Μάραθον μαν	179
Ένα ευτελές διήγημα	185
Το δικαίωμα στην αντίφαση	191
Ευχετήριο μήνυμα	195
Ο καημός του σώματος	199
Τόσο να κάνει η ψυχή σου	205
Είναι όλα σφαγμένα	209
Τα εκλογικά δικαιώματα του Θρασύβουλου	213
Το λούλε της νεράιδας	217
Μια παρεξήγηση	221
Ο εχθρός του λαού	225
Κοινός παρονομαστής	229
Επίλεκτο ζευγάρι	233
Τρεις μέρες πριν πεθάνω	237
Σαλαμίνα	241

Έχεις πνίξει κότα;	245
Ένας υγιής θάνατος	249
Μισό μήλο	253
Α, τι ωραίο παγόνι	259
Όχι Καλπακόνε	263
Εχθροπάθεια	267
Σινέ Όασις, σινέ Θύαμις	273
Κρύψου, θα σε βρω	279
Στολές	285
Ενώπιον του είδους	291
Δεν έχω λόγια	297
Υπνωτίζων βόας	301
Λύκος στα πρόβατα	305
Γεια σου, ρε Μακρυγιάννη	309
Βήμα βήμα	313
Λάμπουσα στιγμή	317
Ουρανός	321
Προσφυγία III	325
Προσωπίδα	331
Μπέμπα Μπλανς	335
Το βαρβατσέλι	339
Τα μπότια	343
Ο κύριος Κουλύρας	347
Εξαμίλια	353
Ο δικαστικός κι ο συγκλητικός	357
Ο Περφέτος	361
Άσπρο άλογο	367
Η έκθεσις	371
Εντελέχεια	375

Άγγελοι χωρίς φτερά	379
Η καρδούλα της το ξέρει	383
Μικρό καλοκαιράκι	387
Το άνθος μιας πληγής	391
Μια Μαρίνα Τζάφου	395
Η ζούγκλα του προσώπου	399
Η κοπέλα	403
Το γιώτα και το ήτα	409
Ο φλοιός της γης	413
Πρώτες δημοσιεύσεις	421

Καραϊβική

Είχε τον τρόπο του να μεταδίδει την καλή του διάθεση. Δίχως όμως να το επιδιώκει δημιουργούσε αυξημένες προσδοκίες. Μια φορά συνάντησε κάποιον γνωστό του απ' τον στρατό. Αυτός τον καθοδήγησε στα δρομάκια της μνήμης.

Τότε στον Άραξο που σου έφερνα με την μοτορόλα το φαγητό στην σκοπιά; Τότε που... Ο Παντελής, ρε συνάδελφε.

Τον θυμήθηκε.

Ω, αγαπητέ Παντελή, τι ευχάριστη έκπληξη.

Είπαν, τι είπαν, αντάλλαξαν τηλέφωνα.

Γεια σου, Παντελάκη μου, του είπε. Οπωσδήποτε θα συναντηθούμε.

Πέντ' έξι φορές τού τηλεφώνησε ο Παντελής μέχρι να το πάρει απόφαση.

Ως και τα νήπια. Μια φορά ήταν βαρύθυμος κι ένα νήπιο καλομαθημένο απ' τον τρόπο του σπάραξε στο κλάμα.

Τέτοιο κλίμα δημιουργούσε και στον φούρνο της γειτονιάς του. Όλοι χαμογελούσαν μόλις τον έβλεπαν. Επί παραδείγματι, αντί για καλημέρα έλεγε καραμέλα, και μάλιστα τραγουδιστά.

Καααααραμέλααα.

Άνοιγε η καρδιά τους. Ακόμα κι από το ζυμωτήριο άκουγε τις ανταποδόσεις.

Σχεδόν πια το ένιωθε ως καθήκον, κάπως εκβίαζε την ανθρωπαρέσκεια και εξ αυτού καμιά φορά δυσανασχετούσε. Βαθύτερα ήταν μισάνθρωπος, σχεδόν εχθροπαθής. Πάντα σε θέατρο, σε λεωφορείο, σε κοινωνική εκδήλωση, η πρώτη του ερώτηση ήταν, διάδρομο έχετε; Τουλάχιστον να έχει μόνο στο ένα του πλευρό άνθρωπο. Αν υπήρχε τρόπος να μην έχει και στο άλλο, θα ήταν ευτυχής. Ας μην τον χαρακτηρίσουμε όμως και ας επικαλεστούμε γι' αυτόν τον άνθρωπο το δικαίωμα στην αντίφαση. Διότι αρκετές φορές ήταν φιλόανθρωπος.

Απ' όλους στον φούρνο η Μαρίνα που ήταν πίσω απ' τον πάγκο, στο πωλητήριο, του έδειχνε περισσή εύνοια που βέβαια αυτός καλλιέργησε. Της τραγουδούσε γρήγορα γρήγορα μια στροφή απ' το «Μαρίνα» και αυτή έλαμπε.

*Μαρίνα, Μαρίνα, Μαρίνα,
τι βόλιο αλ πρέστο σποζάρ*

Της κακοφαινόταν δε όταν προσφωνούσε την άλλη υπάλληλο στο πωλητήριο, την Ελένη, ωραία Ελένη.

Καμιά φορά ξεχνιόταν και έκανε αστεία και στους πελάτες. Όταν η αντίδρασή τους ήταν χλιαρή, το παίρνε κατάκαρδα.

Μα να μην μπορούμε να κάνουμε ένα αστείο; έλεγε μετά στην Μαρίνα.

Μια δε φορά υπέστη ψυχρολουσία από μια καινούρια υπάλληλο. Πήρε κάτι πορτοκαλόπαστες για δώρο, του τις συσκευάσε, κόστίζαν είκοσι ένα ευρώ.

Αχ, δεν έχω καθόλου ψιλά, της λέει. Μου κόβετε σας παρακαλώ ένα ευρώ από μια πάστα να σας δώσω εικοσάρικο; Συγγνώμη κιόλας, σας βάζω σε μπελά.

Δεν γίνεται αυτό, κύριε, του είπε ξινή ξινή.

Μέρες έκανε να πατήσει στον φούρνο. Και το αστέιο είναι ότι του έκαναν πάντα κάποια έκπτωση. Τα στρογγύλευαν. Αυτή η πρακτική είχε ξεκινήσει απ' την ιδιοκτήτρια και οι κοπέλες άλλο που δεν ήθελαν.

Με την Μαρίνα είχαν πλάσει και μια ιστορία. Έλεγε ας πούμε η Μαρίνα 7,40 δηλαδή επτά ευρώ. Αμέσως μόλις φτάσω στο σπίτι, της έλεγε αυτός, τα 40 λεπτά θα πάνε στον κουμπάρα για το ταξίδι. Υποτίθεται πως κάποτε θα πήγαιναν με τα χρήματα του κουμπάρα ταξίδι στην Καραϊβική. Δεν ήθελε όμως η Μαρίνα να γίνεται αυτό εις επήκοον άλλων στον φούρνο. Στριφογύριζε τα μάτια στους πελάτες και στους συναδέλφους της όταν της μιλούσε για το σχέδιό τους. Έτσι κάπως αυτός το κωδικοποίησε: τριάντα λεπτά Καραϊβική φώναζε, κι αυτή κοκκίνιζε ευχαριστημένη.

Κι όλο και θα του έχωνε στην σακούλα κάνα κρουασάν, κάνα παστέλι. Μια φορά σε κάποια γιορτή τού έβαλε ένα κομμάτι άρτον.

Χρόνια πολλά, του είπε κατακόκκινη, αρτοκλασία σήμερα.

Περνούσαν τα χρόνια, ντενεκέδες θα γέμιζαν αυτές οι μικροεκπτώσεις όχι κουμπάρα, τόσα πολλά πέρασαν.

Κάποια στιγμή, τον ήρωά μας η ζωή τον πήγε σε άλλη περιοχή, μετακόμισε. Πάνω από μεσήλιξ πια, ένα πρωινό τον βρίσκουμε να κάθεται σ' ένα παγκάκι. Στο παραδίπλα

καθόντανε μια γυναίκα, κι αυτή ηλικιωμένη, που όλο τον κοιτούσε κρυφά.

Ξαφνικά του ήρθε έκλαμψη.

Μαρίνα; πετάχτηκε απάνω απ' την χαρά του.

Μαζεύτηκε όμως γιατί αυτή τον κοίταξε ερωτηματικά.

Μα, βρε Μαρίνα, δεν με θυμάσαι; Είναι δυνατόν; Δεν θυμάσαι το αστείο μας με το ταξίδι; Στο Ακαπούλκο, στην Ταϊτή; Κάπου εξωτικά τέλος πάντων. Δεν θυμάσαι τον κουμπαρά μας;

Τα μπράτσα της ήταν πια μεστά, κάπως παχουλά. Φευγαλέα, απ' τον νου του άντρα πέρασε το μακρύ χρονικό διάστημα που μεσολάβησε.

Σηκώθηκε σκεφτική, κάπως χαμογελαστή.

Στην Καραϊβική, κύριε, του είπε και απομακρύνθηκε.

Η γούβα κι ο ωκεανός

Αυτή ήταν η δεύτερη φορά που ο μεσήλιξ πια άντρας αναζήτησε στην πατρίδα του βάλσαμο και παραμυθία. Όπως και την πρώτη φορά ούτε τώρα είχε επίγνωση της πηγής του άγχους.

Βέβαια, την πρώτη φορά είχε τρομάξει με την κατάστασή του. Ας πούμε καθόταν σε μια παρέα και έφευγε χωρίς να το θέλει όλως ξαφνικά ή έπαιρνε τον λόγο και του δενόταν η γλώσσα. Τώρα ήταν πιο ήπιο, διαχειρίσιμο σχεδόν, αλλά πολύ μακρύς ο χρόνος. Οι μέρες του ήταν μουντές, οι νύχτες χωρίς άστρα. Και δεν είχε πια το τράτο της νεότητας, την δυνητική ευρυχωρία του μέλλοντος.

Ούτε ήταν πια η ίδια πατρίδα. Η μικρή πόλη μεγάλωσε, οι γνωστοί κι οι φίλοι εξαφανίστηκαν απ' το προσκήνιο. Νέα πρόσωπα, σχεδόν αντιπαθή τα περισσότερα, την νέμονταν.

Ούτε και για ένα απλό σημείο συνάντησης δεν μπορούσε να συνεννοηθεί. Πού είσαι; του έλεγε ο αδερφός του. Στον σινεμά του Τσόγκα. Από χρόνια τώρα ανύπαρκτος ο σινεμάς. Αλλά κυρίως δεν ήταν πια αυτός ο τόπος του γιατί δεν ζούσε η μάνα του. Τότε, την πρώτη φορά της αστάθειας,

την έβλεπε στον κήπο της ξυπόλυτη και ένιωθε πως ο άξο-
νας της γης ήταν εκεί, ακλόνητος. Τώρα δεν μυρώνει την
πόλη η παρουσία της.

Χαμογέλασε. Ποια παρουσία; Εξήντα χρόνια η μάνα
του έπηλυσ στην πόλη, κατέβηκε δυο φορές στους δρόμους
της; Να την περπατήσει; Να πει μια πορτοκαλάδα; Και
τότε ένιωσε πως αυτή ακριβώς η τερατώδης αυτονομία
της φέγγιζε, στήριζε, και την δική του ζωή.

Γύριζε τις πρώτες μέρες άγνωστος μεταξύ αγνώστων.
Κάπου κάπου διασταυρωνόταν με κανέναν συμμαθητή του.
Ναι, έτσι είναι, έλεγε μέσα του, μετά από κάθε συνάντη-
ση. Για όλους τους ανθρώπους το κέντρο είναι η μάνα. Το
πρώτο που τον ρωτούσαν αυτοί οι συμμαθητές ήταν για
την μάνα.

Τι κάνει η μάνα; Ζει;

Ώσπου σε μια διασταύρωσή του με κάποιον, να κι άλ-
λος ένας συμμαθητής.

Τι κάνει η μάνα, ζει; του λέει κι αμέσως γύρισε στον
πρώτο ροδάκι η γλώσσα του. Μίλησαν επί μακρόν για τα
οικογενειακά τους. Το νέο ευχάριστο ήταν πως η κόρη του
ενός μπήκε στην Σχολή Μηχανικών Αεροπορίας.

Μπράβο, να την χαίρεστε και στον γάμο της, του λέει ο
άλλος.

Ναι, ευχαριστώ, δεν βαριέσαι, να 'ναι καλά όλα τα παι-
διά του κόσμου.

Τότε κατάλαβε γιατί τον ρωτούσαν για την μάνα του.
Για τι άλλο να τον ρωτήσουν; Είχε από τούδε πλέον τον νου
του, άμα ξεχώριζε κανέναν στο βάθος, να λοξοδρομήσει.

Εκείνο το πρωινό περπάτησε όλον τον πεζόδρομο και

στο τέλος του κάθισε ν' αναπαυθεί σ' ένα μικρό, ξύλινο κιόσκι. Απέναντι καθόταν μια καλοβαλμένη, προσηνής γυναίκα. Πριν καν την χαιρετήσει αυτός, του μίλησε αυτή.

Καλημέρα σας.

Καλημέρα.

Κάθισε πόσο κάθισε, σηκώθηκε.

Γεια σας, της είπε.

Γεια σας.

Ενώ απομακρυνόταν άκουσε την φωνή της.

Κύριε, το κινητό σας.

Γύρισε να το πάρει, δεν του το έδωσε αμέσως, κάπως το κρατούσε προς το μέρος της.

Γεμίσαμε έγνοιες, κύριε.

Ναι, βέβαια.

Κάθισε πάλι στο κιόσκι, κάθισε κι αυτή. Το κινητό το κρατούσε πάλι, κάπως απρόσφορα.

Πλησίαζαν οι μέρες του Πάσχα.

Δεν σας έχω ξαναδεί εδώ, του λέει.

Όχι, πού να με δείτε, επισκέπτης είμαι. Βέβαια, από εδώ κατάγομαι.

Τι περίεργο. Τι αντάλλαξε μαζί της, δυο τρεις τυπικές κουβεντούλες, κι όμως ένιωθε κάπως πιο ήσυχος. Ώθησε την συνομιλία αυτός.

Εσείς από εδώ είστε;

Κουβέντα στην κουβέντα, είχαν και κάνα δυο κοινούς γνωστούς, πέρασε η ώρα.

Σηκώθηκε. Καλό Πάσχα, της λέει.

Γέλασε αυτή ευχάριστα, κάπως ζώηρεψε. Ναι, ευπρόσδεκτη η ευχή, αλλά δεν θα κάνει Πάσχα, δεν κάνουν Πά-

σχα. Ήταν η γυναίκα στην, αίρεση να την πούμε;, των ιεχωβάδων. Του είπε πως αυτοί, ό,τι κάνουν, το κάνουν όλοι μαζί, σαν μια οικογένεια. Όλοι μαζί; Ναι, απλώς δεν έχουν αυτού του τύπου τις εκκλησίες ούτε ιερείς με άμφια. Έχουν βέβαια τον ίδιο Θεό και κυρίως τον μονογενή του Χριστό, τον αίροντα τις αμαρτίες του κόσμου. Αλλά τον έχουν μέσα τους, όπως έχει το παιδί την μάνα. Είναι σαν μια μεγάλη οικογένεια που στηρίζουν ο ένας τον άλλον.

Ήταν η ανάγκη του; Κρεμάστηκε απ' τα χείλη της. Συνηθισμένη η γυναίκα στην απροθυμία των άλλων ανθρώπων να την ακούσουν του μίλησε επί μακρόν, για πολλά. Τον προσκάλεσε, εντέλει, να πάει μια φορά να τους δει.

Με το που χώρισαν ένωσε πως ενισχύθηκε κάπως η συγκέντρωσή του, πως ησύχασαν κάπως τα σωθικά του.

Πράγματι πήγε – τίποτα, ένα μεγάλο δωμάτιο, σχεδόν χωρίς καμιά ένδειξη θρησκείας.

Εντύπωση του έκανε το καλωσόρισμα. Όλοι τον χαιρέτησαν εγκάρδια, χωρίς πρόθεση όπως του είπε η διαίσθησή του. Κάποιος μίλησε απλά, πολύ απλά, και παρηγορητικά. Ένα κράτησε. Παιδάκια, τους είπε, είμαστε σ' όλη μας την ζωή κάτω απ' την θεική σκέπη. Ας έχουμε εμπιστοσύνη και πίστη στον πλάστη μας. Αυτός που θέλει να μάθει μοιάζει μ' εκείνον που κάνει μια γούδα στην αμμουδιά και θέλει να αδειάσει σ' αυτήν όλον τον ωκεανό.

Ήταν το χώμα έτοιμο; Αρπάχτηκε απ' αυτό που του έτυχε; Σαν παιδί πλέον αυτός ο άνθρωπος αφέθηκε στον Χριστό. Φανταζόταν πως ήταν πελώριος, ηλιόλουστος, κι αυτός κούρνιαζε σ' έναν μάρσιπο που είχε στο στήθος του. Όποτε ήθελε χωνόταν στον μάρσιπο και έδενε τα χεράκια

του στον λαιμό του Χριστού. Σαν η μοναδική έγνοια του Χριστού να ήταν μόνο αυτός. Φυσικά ο Χριστός δεν είχε μόνο αυτόν να φροντίσει, ας είχε προνομιακή μεταχείριση.

Πήγαινε κι αυτός όπου πήγαινε τον Χριστό το καθήκον του. Πήδο εδώ πήδο εκεί, απ' την Αφρική βρισκόταν στην Αμερική, από εκεί στην Σαγκάη. Τον άφηνε ο Χριστός σε λιβαδάκια, σε ακροθαλασσιές, σε λιμνούλες να παίζει, πήγαινε στο έργο του, γύριζε και τον έβαζε πάλι στον μάρσιπο. Κάπου σ' αυτά τα ταξίδια —στην κάμαρά του— το γηρασμένο παιδάκι χανόταν σε νήδυμο ύπνο.

Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος

Βάδιζε δίκηη αθλήσεως παραθαλασσίως, απομακρυνόμενος απ' την πόλη. Αν βάδιζες καμιά εικοσαριά ώρες ακτή ακτή, έμπαινες στην Αλβανία. Περιβολή βαδιστού· παπούτσια, βερμούδα, τζόκεϊ.

Συχνά πυκνά οι βαδιστές έβλεπαν Αλβανούς, νεαρά παιδιά επί το πλείστον, να έρχονται προς την πόλη. Και αραιότερα έβλεπαν να γίνεται κάποιος έλεγχος απ' τους αστυνομικούς.

Τον αιφνιδίασε, στους λογισμούς του, μια φωνή στ' αλβανικά. Έστρεψε το κεφάλι. Πλάι του είχε σταθεί αθόρυβα ένα αυτοκίνητο με δυο άντρες. Έγειρε προς το μέρος τους με ενδιαφέρον. Αλβανοί, υπέθεσε, που έχασαν τον δρόμο για το συνοριακό τελωνείο στο Μαυρομάτι.

Τους έδειξε με ψευτοαγγλικά και με νοήματα. Πάλι όμως ο οδηγός τού μίλησε στα αλβανικά, αγριεμένος, αντιπαθητικός.

Μα τι θέλετε; ψέλλισε φοβισμένος.

Την ταυτότητά σου, του λέει ο οδηγός. Από πού είσαι;

Από δω, απ' την Ηγουμενίτσα.

Ταυτότητα.

Δεν την έχω μαζί μου δυστυχώς.

Κάτι είπε ο συνοδηγός στον οδηγό, τον κοίταξε αυτός επίμονα.

Πώς λέγεσαι;

Του είπε.

Καλά, να μη σε πάμε για εξακρίβωση. Άλλη φορά να έχεις μαζί σου ταυτότητα.

Και μ' ένα σπινιάρισμα, πώς το λένε, εξαφανίστηκαν.

Έβριζε με λύσσα, καταπτοημένος, καταντροπιασμένος. Μετά άρχισε να πλάθει σενάρια. Αν ήταν ο αδερφός του Διοικητή, θα καλοπερνούσαν. Ρε, τα καλόπαιδα που θέλουν ταυτότητα. Ή αν ήταν αντιδήμαρχος, θα τους τακτοποιούσε καλά.

Και τότε του ήρθε η λαμπρή ιδέα. Αλλά ας ξαναγυρίσουμε πίσω με την μηχανή του χρόνου, όπως έκανε ο ήρωας.

Πρώτα πρώτα, όργανο, λέμε στον πολίτη καλημέρα, και δεύτερον του μιλάμε στον πληθυντικό. Τι σκατά σάς μαθαίνουν στις σχολές; Ταυτότητα θέλεις; Ταυτότητα.

Με αργές κινήσεις βγάζει απ' το σακιδιό του μια ταυτότητα. Πλησιάζει αργά αργά, σκύβει, το ένα χέρι στο καπό.

Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος. Βγείτε έξω, πείτε καλημέρα και δώστε μου τους αριθμούς σας.

Σ' αυτές τις σκέψεις ένιωθε ένα γλυκό σύρσιμο στο στήθος του.

Άντε, σβέλτα, επιθεωρητά Πουαρώ, που μου βρήκες τον ένοχο.

Αργότερα κατά μόνας γελούσε με το επώνυμο που διάλεξε. Ήταν κάποιος στρατιωτικός παλαιότερα που είχε την φήμη σκληρού και άτεγκτου.

Στην Αθήνα πια συχνά έκανε τον εισαγγελέα, εν τη φαντασία του φυσικά. Έκανε στην τράπεζα πως μιλούσε στο τηλέφωνο λίγο πιο έξω απ' την σειρά, κι όταν καμιά γυναίκα επωφελούνταν την έκανε σκουπίδι.

Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος. Άντε από χει, γύναιο, που βρήκες ευκαιρία.

Σε ταξιτζήδες, σε αψιμαχίες ρουτίνας, πάντα έβγαине στο προσκήνιο τροπαιούχος ο εισαγγελέας.

Αλλά σιγά σιγά διολίσθαινε κι αυτός στην παραβατικότητα, εν τη φαντασία του πάντοτε. Καθώς, ας πούμε, περνούσε αεράτος από κάνα μανάβικο άρπαζε ένα μήλο.

Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος, έλεγε στον εμβρόντητο μανάβη.

Στο πέταλο του Αρδηττού γύρω απ' το Στάδιο μια φορά διαμαρτυρήθηκε στον φύλακα της μιας και μοναδικής πύλης γιατί έχουν τις άλλες κλειστές. Ένας σιτεμένος και πικρόχολος αθλητής του βάδην τού κάνει.

Δεν σου φτάνει η μία; Άντε πολύ μπερδεύεστε στα πόδια μας όλοι εσείς με το ζάχαρο και την πίεση.

Ποιος ξέρει ο κακομοίρης θα 'χε πάρει άραγε ποτέ κάνα μπακιρένιο μετάλλιο σε Παμβαλκανικούς;

Φυσικά τον έβαλε στην θέση του αυθωρεί και παραχρήμα ο Ζαγοριανάκος.

Μια φορά όμως του ξέφυγε στ' αλήθεια. Καθώς περνούσε από ένα πηγαδάκι αστυνομικών, χελδού, μπάτσοι, τους πέταξε, εισαγγελέας Ζαγοριανάκος, τον νου σας.

Αλλά αυτοί αντί να τον χαιρετήσουν έκαναν τον σταυρό τους.

Με τον καιρό ο ρόλος του παραβάτη τον κέντριζε περισ-

σότερο. Είχε βέβαια πάντα την καθάντζα του εισαγγελέα. Πότε πετούσε καμιά κροτίδα εντός του προεδρικού μεγάρου, πότε πατούσε στρακαστρούκες στο μνημείο, στους ευζώνους. Κυριακάτικα μάλιστα, στην πανηγυρική αλλαγή φρουράς. Σε ενέργειες της Γκριν Πις ή του Ρουβίκωνα συμμετείχε κι αυτός, αλλά μόλις η παρανομία απείχε ένα δευτερόλεπτο, πεταγόταν και φώναζε.

Ακίνητοι όλοι, εισαγγελέας Ζαγοριανάκος.

Ή ως μέλος των αντισπισιστών μπουκάρει στην κρεαταγορά και φωνάζει στον ωρυόμενο κρεοπώλη.

Σκάσε, θα φας μολότοφ.

Κι επίσης φαντάζεται πως ανατινάσσεται ένας συρμός του μετρό με βόμβα και μόνον αυτός γλιτώνει. Βγαίνει απ' την χράνη καταμαυρισμένος αλλά αρτιμελής και απευθύνεται σε έναν απ' τους περίεργους.

Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος, το κινητό σου.

Έλα, μαμά, τηλεφωνεί, όλοι σκοτώθηκαν, μόνο εγώ γλίτωσα. Θα το ακούσεις στις ειδήσεις.

Αλλά δυστυχώς ο Ζαγοριανάκος δεν αρκέστηκε στο πεδίο της φαντασίας. Μια μέρα είδε στο πέταλο των αθλούμενων του Αρδηττού κολλημένες αφισέτες που έλεγαν για κάποιον τύπο που παρενοχλεί τις αθλούμενες. Τους λέει βρομόλογα. Έχει μακριά μαλλιά, άσπρα, βοστρυχωτά και είναι μεσήλιξ. Παρακαλούνται οι αθλούμενοι άμα τον εντοπίσουν να ειδοποιήσουν αμέσως τους φύλακες. Κάτι μέρες τού κόλλησε στο μυαλό. Τελικά αγόρασε μια τέτοια περούκα και κάθισε στο τειχίο, πλάι σ' ένα τέτοιο ειδοποιητήριο. Πέρασε μια γυναίκα και με χτυποκάρδι τής είπε βρομόλογα.

Ζαχαροπλάστης ήταν ο πατέρας σας;
Σχεδόν αμέσως έφτασαν οι φύλακες και τον περικύ-
κλωσαν.

Την αστυνομία, φωνάξτε την αστυνομία, τους παρό-
τρυνε αυτός χαμογελαστός. Άντε ντε, καλέστε την αστυ-
νομία.

Έρθαν και οι αστυνομικοί.

Εισαγγελέας Ζαγοριανάκος, όργανα. Τους αριθμούς σας
γρήγορα.

Κοιτάχτηκαν αυτοί, τον πήγαν στο τμήμα, μετ' ου πο-
λύ ο διοικητής τηλεφώνησε στον εισαγγελέα υπηρεσίας
και ο Ζαγοριανάκος πήρε την άγουσα για το ψυχιατρικό
κατάστημα. Κάποιος εισαγγελέας Ιωαννίδης είχε βάρδια
εκείνη την μέρα.

Ανεπίστροφη συμπάθεια

Θα είχε βέβαια και καλά στοιχεία, αλλά, κατά τα φαινόμενα, απ' όπου κι αν τον έπιανες λερωνόσουν. Αρβανίτης από την Θήβα, τώρα και κάτι μήνες, γύριζε στα χαμένα, στην Αθήνα.

Στην Θήβα έκανε δουλειές του ποδαριού. Φόρτωμα ξεφόρτωμα σε μεταφορές, προσκολλούμενος σε μανάβικα χοντρικής, εργάτης στις οικοδομές. Είμαστε γύρω στο 1980 που η οικοδομή ήταν στο φόρτε της. Και καμιά φορά κράχτης, διπλάρωνε κάναν χωριάτη να τον μπάσει σε κωλάδικο.

Πώς τα κατάφερνε, όπου και να πήγαινε, σε δυο τρεις μέρες τον έδιωχναν κακήν κακώς. Αρβανίτικο κεφάλι. Και να μην υπήρχε το παραμικρό πεδίο για διαφωνία, την δημιουργούσε αυτός.

Έτσι σιγά σιγά, το συνηθέστερο γύριζε εδώ κι εκεί στις παρέες, τραγουδούσε και του 'διναν κάναν μεζέ, κάνα ποτήρι.

*Δεν γαμώ κώλο που χέζει
και μουνί που κατουρεί,
εγώ την παίζω με το χέρι
να την έχω καθαρή.*

Γεια σου, Θέμο μερακλή, του φώναζαν. Ώπα, ώπα, αυτός ψευτοχόρευε.

Εκείνο το καλοκαίρι ήταν βοηθός σ' ένα λούνα παρκ που είχε στρατοπεδεύσει στην Θήβα. Ρίχτηκε σ' ένα παιδί, που ατυχώς ήταν το παιδί του νομιάτρου. Ένα ξανθό, νωχελικό παιδί, με άτονο βλέμμα. Μάλλον είχε και κάποιο βλάψιμο. Το έβαλε σ' ένα καμαράκι και του έκανε διάφορα.

Το παιδί το είπε στον πατέρα του και τον πήραν απ' το λούνα παρκ με χειροπέδες. Στο δικαστήριο έλεγε συνεχώς με αγανάκτηση πως δεν το πείραξε καθόλου. Μόνο το όργανό του έβγαλε και το παιδί το μάλαζε.

Κύριε πρόεδρε, μου είπε πως είναι ωραίο.

Ποιο, κατηγορούμενε;

Το καυλί, κύριε πρόεδρε. Όλο αυτό μου έλεγε, αλλά εγώ δεν το πείραξα, στα κόκαλα της μάνας μου.

Τελικά τον δίκασαν με εκτόπιση απ' τον νομό. Κάποιος μυστήριος νόμος εκτοπίσεως που σερνόταν από άλλες εποχές.

Και πού βρέθηκε; Πού αλλού, στο μεγάλο χωνευτήριο, στην πρωτεύουσα. Εκεί γύριζε στα κουτουρού. Μια φορά χάζευε σε πηγαδάκι παπά κάπου στην Πανεπιστημίου, αλλά εκείνες οι λέρες τον πήραν βίαια αγκαζέ και τον απομάκρυναν.

Μια άλλη φορά στα Προπύλαια κάτι Παλαιστίνιοι είχαν στήσει σκηνές караγκιόζ μπερντέ. Κάναν χρόνο είχε το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία.

Αθήνα – Κύπρο – Πα-λαι-στίνη

Αμέ-ρικανο δεν θα μείνει

Εκεί τους χάζευε με τις ώρες. Καμιά δεκαριά φορές πήγε και υπέγραψε σε κάτι κόλες που είχαν σ' ένα τραπέζακι. Στην αρχή αυτοί ενθουσιάστηκαν, αλλά προς το απομεσήμερο τον απομάκρυναν αλά μπρατσέτα, μέχρι την γωνία της Μπενάκη. Του κακοφάνηκε. Εκεί στην Μπενάκη χάζεψε κάμποσο, μουνδιασμένος, τα γυναικεία εσώρουχα.

Τελικά βρήκε ποριά. Σκούπιζε από τα άγρια χαράματα όλη την Βαρβάκειο, σιγά σιγά τον έμαθαν και κάπως κουτσοπόρευε. Κοιμόταν σ' ένα βοηθητικό παραγκάκι ενός κρεοπωλείου. Μετά που πήγαινε τα σκουπίδια απ' όλα τα μαγαζιά στους κάδους, έτρωγε πατσά, τότε στο ένα πατσαζίδικο, τότε στο άλλο. Επιχείρησε να τους πει κανένα απ' τα τραγουδάκια του, να ξεüποχρεωθεί, δεν τον άφησαν να το τελειώσει, τον απέτρεψαν κιόλας. Από φρούτο είχε ό,τι ήθελε. Ξεδιάλεγε απ' την σαβούρα μόλις έκλειναν αργά το μεσημέρι τα μανάβικα. Μάλιστα με τα φρούτα ένα διάστημα πλήρωνε και μια παρήλικη, τελείως φαφούτω πουτάνα, στην Σωκράτους. Δεν της έκανε τίποτα. Απλώς την αγκάλιαζε για λίγο κι αυτή καμιά φορά τον φιλούσε στο μάγουλο. Ένα πρωί όμως δεν ήταν στο πόστο της. Χάθηκε και πάει.

Του άρεσε να χαζεύει στον ηλεκτρικό στο Μοναστηράκι.

Ξάχλυαζε μέσα στην κίνηση, ένιωθε μέρος του πλήθους, της ζωής. Είχε ξεχωρίσει έναν νεαρό κύριο. Ό,τι δεν ήταν αυτός ήταν ο νεαρός. Εντούτοις δεν τον ζήλευε, τον συμπαθούσε κιόλας. Πεντακάθαρος, με ωραία ρούχα, άφηνε πίσω του μια πολύ ευχάριστη μυρωδιά. Όλο και περνούσε αδιάφορα κοντά του και μύριζε σαν κυνηγιάρικο σκυλί.

Ένα πρωί που ήταν οι δυο τους, ο νεαρός τού είπε καλημέρα. Γεια σου, πατρίδα, ανταποκρίθηκε ολόχαρος. Έκτοτε ανελλιπώς τον χαιρετούσε πρώτος αυτός. Με τον καιρό ο νεαρός ίσα που ένευε, κάπως ενοχλημένος πια. Μια φορά που κάπως ένιωθε καλά, του λέει. Α, ρε λεβέντη μου, για σένα είναι η ζωή.

Ο νεαρός τον κοίταξε επ' ελάχιστον παγωμένος κι αμέσως του γύρισε την πλάτη.

Όλη την νύχτα ο Θέμος στριφογύριζε. Μα, τι σκατά του είπα, καλό του είπα.

Την άλλη μέρα караδοκούσε. Φάνηκε ο νεαρός, τον πλησίασε. Αμέσως ο νεαρός απομακρύνθηκε βίαια. Τον πήρε από πίσω. Μα τι σου έκανα, βρε παιδί μου; Τότε ο νεαρός με ολοφάνερο θυμό, οργισμένος σχεδόν, άρχισε να του κάνει με την ράχη της παλάμης του, φύγε, φύγε. Δεν του το 'λεγε με το στόμα, μόνον τίνιζε το χέρι του συνεχώς. Φύγε, φύγε, φύγε, φύγε, φύγε.

Εκείνη την στιγμή ακούστηκε το τρένο, φάνηκε η μούρη του. Όρμησε σαν τραϊ στον νέο και τον κουτούλησε μ' όλη του την δύναμη. Το τρένο έβγαλε σπίθες, καπνούς και εκκωφαντικά στριξίματα. Ανάμεσα στους σαστισμένους ανθρώπους, σχεδόν ταυτόχρονα με την πτώση του νέου στις γραμμές, ο Θέμος άρχισε να τρέχει και να φωνάζει, από κει, από κει, από κει.